

paa at uddele Træer og Buske, synes jeg meget godt, denne Uddeling kunde udstrækkes til disse Smaahaver.

Med Hensyn til Loven om Kystfredning indrømmede den ærede Minister, at denne Lov, som blev given den 18. Maj i Fjor, havde den Fejl eller Mangel, at København ikke var medtaget. Jeg spørger den højtærede Minister, om Ministeren da ikke vil søge ved en lille Ændring at faa Loven saaledes forandret, at København faar den Stilling, som med Rette tilkommer den. Ministeren beklagede, at Københavns Amdsraad havde valgt to af sine egne Medlemmer, to Landmænd, en fra Sjælland og en fra Amager, som skulle udgøre Kystfredningskommissionen for København. Ministeren havde ønsket, at Københavns Amdsraad hertil havde valgt to i København bosiddende Mænd. Det er ikke sket. Ministeren mente, at han kunde ikke andet end komme med Henstillinger, og naar disse ikke fulgtes, var intet derved at gøre. Det gør mig ondt, at Ministeren ikke vil søge denne Lov ændret, for som Loven er, er den absolut i Modstrid med den nuværende Lovgivning vedrørende København. Jeg skal saaledes tillade mig at oplyse, at efter den nugældende Lov er Øen Sjælland delt i 5 Amter, nemlig Københavns Amt, Frederiksborg Amt, Holbæk Amt, Sorø Amt og Præstø Amt, og saa staaer det nærmere bestemt, hvad der hører hen under Københavns Amt; det er Sokkelund, Smørum, Sømme, Thune, Ramsø og Voldborg Herreder samt Byerne Roskilde og Køge. Men efter den Lov om Kystfredning, som nu er given, er altsaa København bleven en Provsinsby, en Købstad under Københavns Amt.

Det er i Strid med den bestaaende Lovgivning, og det er endvidere i Strid med den Grundlov, som i kommunale Forhold gælder her for København. Jeg skal saaledes nævne, at i Forordningen af 1ste Januar 1840 hedder det — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier —: „Den Kgl. Residentsstad København skal fremdeles, som hidtil, være en fra den i Danmark sædvanlige Inddeling i Amter og al deraf flydende Forbindelse med de øvrige Kiøbstæder og sammes Overøvrigheder aldeles undtagen Commune, der bestyres af dens Magistrat i Forbindelse med dens Borgerrepræsentanter, allene under Tilsyn af det danske Carcellie og Kongens eget allerhøieste Overtilsyn.“ Her er altsaa i disse Lovbestemmelser tilsikret København, at vi ere ikke at regne eller betragte som en Køb-

stad under Københavns Amt, men at vi have vor særlig lovfæstede Styrelse. Det er noget, man ellers i Lovgivningen tager Hensyn til. Jeg skal saaledes nævne en Lov, der jo for Resten paa forskellige Punkter kan minde noget om Kystfredningsloven; jeg tænker her paa Loven om Hegn. Det hedder i denne Lov af 27de Januar 1872, § 27: „at Overpræsidenten overtager Amtmandens og Kommunalbestyrelsen Amdsraadens Forretninger, samt at Formanden udmeldes blandt Magistratens Medlemmer.“ Heraf vil det ses, at Lovgivningen har givet København en Særstilling, saaledes at den i ingen Maade kan regnes at høre hen under Københavns Amt. Det er ikke iagttaget i den Lov om Kystfredning, som den højtærede Landbrugsminister forelagde.

Nu kan Ministeren naturligvis sige, at det er ogsaa min Fejl, det er alle de københavnske Rigsdagsmænds Fejl, at vi ikke have været opmærksomme paa det. Men da vi nu ere blevne opmærksomme paa det og indrømme, at den Fejl er begaaet, saa synes jeg, den højtærede Landbrugsminister skulde gøre det samme: indrømme, at her er en Fejl, og søge denne Fejl rettet. Det er dog ikke vanskeligt at føje et Par Linier til denne Lov, saaledes at København faar den Stilling, som den med Rette har Krav paa.

Det er naturligvis slet ikke et Etikettespørgsmaal for Københavns Vedkommende, men det er et Spørgsmaal, som kan blive af den allerstørste Betydning. Københavns Kommune er jo ikke tjent med, at et Par Landmænd skulle være bestemmede med Hensyn til Kystfredningen her i København. Der er ogsaa mange særlige Forhold, som her gøre, at man maa forlange, at det er Folk, som ere lokalkendte med disse Forhold, og, som jeg sagde før, der er mange Forhold, som strejfes her: Havnevæsenet, Marineministeriet, Krigsministeriet og Københavns Kommunes egne Kyststrækninger. Dette burde den højtærede Minister have vidst, inden han forelagde sin Lov. Nu er, som sagt, Fejlen begaaet, men saa synes jeg, det smukkeste er, at man indrømmer denne Fejl og søger at ændre den, og det vil jeg bede den højtærede Minister om at gøre, fordi det, som sagt, er mere end et Etikettespørgsmaal, det er et Spørgsmaal af virkelig Betydning for København.

Jeg skal saa til Slut gøre et Par Bemærkninger om den meget omtalte Hestebrem. Den højtærede Minister sagde, at han havde raadført sig med en Autoritet